

Carolien Beaujean

ONDER EEN WARM DEKEN

Short story

Onder een warme deken

Carolien Beaujean

Onder een warme deken

Carolien Beaujean

De sneeuw zat overal. Ik deed mijn jas uit en klopte de vlokken uit mijn haar. Het witte goedje belandde in een plas op de vloer. Het was bijna 24 december en met deze onverwachte sneeuwval zou ik normaal gesproken blij zijn geweest. Hoelang hadden we al geen witte kerst gehad? Maar het deed me helemaal niets. Het liefst zou ik me onder een warme deken begraven om ergens in januari weer te ontwaken. Of liever nóg later.

Ik draaide de knop van de verwarming hoger en zette de radio aan om de stilte in huis te verbreken. De klok sloeg zes uur; precies het tijdstip waarop hij zijn boek zou komen halen. Sidney Jansen. Ik had er nu al spijt van. Het was weer een van de vele verplichtingen die ik mezelf had laten aanpraten. En dat voor het luttele bedrag van tien euro...

Het was Hanneke die met het idee was gekomen.

‘Joh, je moet je spullen op Marktplaats zetten,’ had ze gezegd. ‘Het verkoopt als een tierelier en voordat je het

weet heb je zo honderd euro.'

Hanneke leek wel een lopende reclamespot voor Marktplaats. Elke vrije minuut was ze bezig om haar inboedel online te plaatsen. Met wisselend succes. Toen ik me liet ontvallen dat ik zo krap bij kas zat deze dure decembermaand, had ze het antwoord voor me klaar. Ze viste de nieuwste boeken uit mijn kast met de vraag of ik die nog een tweede keer ging lezen. Had ik ooit een boek twee keer gelezen? Vervolgens pakte ze haar mobieltje en begon de covers te fotograferen. Later die middag stonden de foto's al op internet, evenals wat kledingstukken, een ongeopende parfumfles en een handtas van Esprit in perfecte staat, zoals ze hem beschreef.

'En die Chinese Ming-vaas kan het ook weleens goed doen rond deze tijd van het jaar,' tipte ze. Ze wreef bedenkelijk met haar handen over haar kin en kneep haar ogen tot spleetjes. 'Tweehonderd euro in totaal, schat ik in.'

Ik moest bekennen dat het bedrag me niet onaangenaam in de oren klonk. De dagen erna vulde mijn inbox zich met mails van potentiële kopers. Wat is de totale lengte van de Mexx-blouse gemeten vanaf de schouders? Hoeveel kost het om het boek te verzenden?

Mijn hemel, waar was ik aan begonnen? En toen kwam

de mail van Sidney binnen.

Voor 10 euro neem ik de thriller 'Kerstnacht' van je over, morgenavond 18.00 uur? Ik woon in de buurt.

Zonder ook maar een enkele bedenking had ik hem mijn adres gemaild en gezegd dat het goed was.

Het leek me handig het boek alvast klaar te leggen in de hal, zodat de koop aan de voordeur kon worden afgehandeld. Maar toen ik richting de boekenkast liep, ging de bel al. Een hard schel geluid in een leeg huis.

Ik haalde diep adem en haastte me naar de deur. Bij het vasthouden van de klink aarzelde ik even. Moest ik me voorstellen, een hand geven? Ik had geen ervaring met dit soort dingen. Ik opende de deur en liet het op me afkomen. 'Goedenavond, u komt voor het boek?' hoorde ik mezelf zeggen met de voordeur in mijn hand. 'Een momentje, ik zal het even voor u pakken!'

Ik zette de deur op een kier, maar toen ik richting de woonkamer liep, voelde ik hoe mijn bezoeker zich als een schaduw achter me voegde. 'Ik loop wel even met je mee,' zei hij en ik voelde mijn lichaam huiveren.

Bij de kast pakte ik vlug het boek dat hij wilde kopen. Toen ik me naar hem omdraaide, botste ik tegen hem op.

Een schrikgeluidje ontsnapte uit mijn keel. Mijn blik bleef hangen bij zijn grote handen waarmee hij het boek bijna gretig van me overnam.

‘Is het echt zo spannend als ze zeggen?’ vroeg hij en ik rook de geur van zijn aftershave. Buiten gingen de bomen flink tekeer door de wind. Ik voelde hoe mijn adem stakte in mijn keel.

‘Ik, eh... weet het niet... Mijn man heeft het gelezen, hij kan elk moment hier zijn.’

‘Je man?’ vroeg hij verbaasd en ik zag hoe zijn mondhoeken zich omkrulden tot een glimlach. Hij zette een stap dichterbij. ‘Ik zag bij je overige advertenties dat je nog meer leuke titels te koop hebt.’ Hij ging door zijn knieën om de onderste plank te bekijken. Met zijn vingers wreef hij langs de kaften.

Hij had al mijn advertenties bekeken! Wat had Hanneke er ook alweer allemaal opgezet? Dat gloednieuwe lingersetje dat Sjors me vorig jaar voor kerst had gegeven? Ik voelde het schaamrood op mijn kaken. Ongevraagd had ik een vreemde de gelegenheid gegeven in mijn privéleven te duiken. En die vreemdeling was nu in mijn eigen huis!

Ik wierp een blik op de overige titels van mijn boeken. *Single en sexy. Hoe overleef ik zonder een man? Geen man, een leven!*

Als je boektitels representatief zijn voor je leven, gaf dit een goede indruk van mijn bestaan. Sinds Sjors onze relatie had beëindigd, had ik me helemaal ondergedompeld in mijn verdriet. Hanneke had pas nog geprobeerd me te koppelen aan een collega van haar werk, maar ik had resoluut geweigerd. Hoewel ik elke afspraak die ze wilde plannen weigerde, was ze ervan overtuigd dat we een goede match zouden zijn. Had ik dit hele Marktplaats-gedoe ook maar geweigerd! 'Je moet echt weer vertrouwen krijgen in de mensheid!' had ze me nog toegeroepen.

'Wat vind je nog meer leuk om te doen, behalve lezen?' vroeg de vreemdeling, zonder zich naar me om te draaien.

Ik schrok op van zijn stem. Omdat hij met de rug naar me toe zat, had ik de kans hem goed te bekijken. Hij was vrij groot, goed gebouwd en zijn jeans zat als gegoten. Ik had nog niet goed naar zijn gezicht durven te kijken, maar hij zag er niet onaardig uit voor een belager. Toch moest ik hem zo snel mogelijk de deur uit zien te werken. Ik wist niet wat hij van me wilde, maar volgens mij was dat allesbehalve een boek.

'Sorry,' stamelde ik. 'U kunt dat boek meenemen, maar het is beter dat u nu gaat. Ik ben al laat voor mijn afspraak.'

Om mijn woorden kracht bij te zetten, liep ik terug de

hal in richting de voordeur, in de veronderstelling dat hij me zou volgen. Maar dat gebeurde niet.

Vertwijfeld richtte ik mijn blik op de straat, waar sneeuwvlokjes in het licht van de lantaarns op en neer dansten. Misschien kon ik gauw naar buiten rennen en bij de burens de politie bellen? Alles veiliger dan teruggaan naar de kamer. Was ik te naïef geweest of sloeg ik nu door? Ik wist het niet meer.

Mijn oog viel op zijn grijze Peugeot, die voor mijn deur stond geparkeerd. Het kenteken! Ik moest op z'n minst het kenteken onthouden! DG-48-LS. Als een mantra dreunde ik de cijfer- en lettercombinaties op. Op datzelfde moment zag ik dat de rijderstoel bezet was. Er zat nog iemand in de auto, met een muts op. Was dat een bivakmuts? Mijn hemel, ze waren met z'n tweeën!

Een vlieg kippenvel trok over mijn huid. Ik rende terug naar binnen en het volgende moment stond ik weer in de kamer bij hem. Ik voelde hoe mijn knieën beefden. Schreeuwen wilde ik, maar er kwam geen geluid uit mijn keel.

‘Wat ben je gespannen, heb ik iets verkeerd gezegd?’ Met een brede lach liep hij naar me toe. Hij had geen idee van de scenario's die er door mijn hoofd spookten. In een flits zag ik de grote Chinese vaas die nog op tafel stond na

de fotosessie van Hanneke. Ik had hem ooit in een kringloopwinkel gekocht voor tien euro. Dat was in mijn vrolijke fase, toen ik nog van bonte kleuren hield. Ik rende ernaartoe, pakte het ding beet en zonder na te denken sloeg ik de vaas met een klap tegen zijn hoofd. Mijn handen stopten niet meer met trillen. Scherven verspreidden zich als splinters over de grond.

‘Au,’ kreunde hij verslagen en hij bracht zijn handen naar zijn hoofd. Wiebelend op zijn benen probeerde hij zich overeind te houden. Onze blikken kruisten elkaar. Het enige wat ik op zijn gezicht kon aflezen was verbazing. Geen woede, geen wraaklust, maar enkel fronsende wenkbrauwen.

Ik hield mijn adem in.

Op dat moment klonken er stappen in de gang. Mijn hemel, de deur stond natuurlijk nog steeds op een kier! Hoe dom was ik bezig?

Ik moest bijna huilen van opluchting toen ik zag dat het Hanneke was die binnenstormde. ‘Wat is hier gebeurd?’ gilte ze en ze rende naar Sidney toe. Ze viste een zakdoek uit haar tas en depte het bloed van zijn gezicht.

‘Er is nog iemand in de auto!’ jammerde ik. ‘We moeten hier weg!’

Boos draaide Hanneke zich naar me om. ‘Dat was ik,

oen! Dit was allemaal bedoeld als verrassing.'

Haar woorden duizelden in mijn hoofd.

'Toen je zaakjes op Markplaats niet wilden vlotten, besloot ik Sidney erop af te sturen. Sidney is mijn collega, je weet wel, die leuke man aan wie ik je al veel eerder had willen voorstellen als blind date? Maar daar stond je niet voor open, herinner je je dat nog? De enige manier om een nieuwe man in je leven toe te laten, was met een beetje hulp, zo bedacht ik me. Maar ik geloof niet dat je bepaald een goede indruk hebt achtergelaten.'

Voorzichtig richtte ik mijn blik op Sidney die inmiddels voor mijn boekenkast op de grond was gaan zitten. Ondanks de pijn die ik hem bezorgd had, was zijn uitstraling nog steeds vriendelijk. Maar was hij dat niet vanaf het begin geweest? Lukte het me écht niet meer om mensen te vertrouwen?

Met een beetje moeite stond hij op. 'Het was werkelijk nooit mijn opzet geweest je zo te laten schrikken,' zei hij. 'Hanneke en ik dachten dat het een leuke gelegenheid zou zijn geweest om kennis te maken. Ik houd ook erg van lezen, mijn belangstelling was oprecht. Het was dom van ons om dit zo te plannen.' Hij sprak de woorden langzaam uit en keek me recht in mijn ogen.

Hij reikte naar zijn broekzak, haalde er een briefje van

tien euro uit en legde het op tafel. Daarna baande hij zich strompelend, in de arm van Hanneke, een weg naar buiten. Hanneke draaide zich nog eenmaal naar me om en wierp me een vernietigende blik toe.

Ik weet niet hoelang ik wezenloos voor me uit had zitten kijken die avond. Hannekes woorden spookten steeds door mijn hoofd. 'Je moet weer vertrouwen krijgen in de mensheid.' Ik dacht aan haar aanbod om samen kerstmis te vieren. Met een smoes had ik haar verzoek afgewimpeld. Maar wilde ik echt het liefst alleen zijn? Of was het een excuus om me te kunnen onderdompelen in mijn eigen verdriet? Wist ik eigenlijk zelf nog wel wat ik wilde?

Het lampje van mijn laptop trok mijn aandacht en ik nam het ding op schoot. Doelloos staarde ik voor me uit. Het beste was om alle advertenties te verwijderen. Zo snel mogelijk. Ik had mijn neus vol van dat hele Marktplaats-gedoe.

Bij het openen van Outlook viel mijn oog op de mail van Sidney die nog bovenaan stond. Ik voelde me warm worden. Zou hij zich erg pijn hebben gedaan? Ik moest hem op z'n minst die tien euro teruggeven. Hoe zou deze avond zijn verlopen als ik geen spoken had gezien? Voordat ik er erg in had opende ik de mail die hij me

vorige week had gestuurd en drukte op 'beantwoorden'.
Mijn vingers gleden automatisch over het toetsenbord.

Beste koper,

Bedankt voor uw interesse in mijn boek. Ik had ook nog een Chinese vaas te koop, maar die is helaas in duigen gevallen. Misschien bent u wel geïnteresseerd in een etentje aan huis? Kerstavond? Als u tegen een stootje kunt, wil ik u graag weer ontmoeten om het goed te maken.

Het adres is u welbekend.

Ik drukte op 'verzenden' en voelde een glimlach op mijn gezicht. Even later liep ik naar de kapstok om mijn jas aan te doen. Het sneeuwde nog steeds en de straat zag eruit als een sprookje. Waar zou ik nu zo laat nog een kerstboom kunnen halen?